

Cajsa Ottesjö

OM DISKONTINUERLIGHET I TURUTRYMMET – ETT EXEMPEL FRÅN ETT FLERPARTSSAMTAL

Talking in turns means talking *in real time, subject to real interactional contingencies*. Whether articulated fluently or haltingly, what results is produced piece by piece, incrementally, through a series of "turns-so-far". (Schegloff, 1996:55)

Syftet med denna undersökning¹ är att bidra till beskrivningen av svenskt samtalsspråk. Jag vill med hjälp av ett längre exempel från ett flerpartsamtal visa att det finns yttranden, som i transkriptionen markerats som flera separata turer, men som tillsammans och sedda ur en syntaktisk synvinkel och med ett pragmatiskt perspektiv skulle kunna betraktas som en enda sammanhållen tur. Det vill säga, varje yttrande är "ofullbordat" syntaktiskt och pragmatiskt, det förekommer inskjutet tal från andra deltagare och pauser mellan yttrandena. Deltagarna orienterar sig inte heller mot de enskilda yttrandena som om de vore avslutade eller fullbordade. Framförallt utformar talaren sina yttranden som en syntaktisk och prosodisk enhet. Tillsammans och i det längre förloppet bildar yttrandena en syntaktiskt fullbordad och meningsfull helhet, något som kunde kallas en diskontinuerlig tur. Således blir det aktuellt att i analysen problematisera turbegreppet och vad som konstituerar en tur.

Uppsatsen² kommer att behandla en sekvens ur ett samtal som fördes under en vardagsmiddag i en sexpersoners familj, Middag2 (GSLC:A821101).³ Transkriptionen bygger enbart på en ljudinspelning och den aktuella sekvensen återfinns bifogad i slutet av denna uppsats. Radhänvisningarna i texten syftar på transkriptionen.

¹ Undersökningen ingår i forskningsprojektet Samtalsspråkets grammatik (GRIS) som finansieras av Riksbankens jubileumsfond. Jag är associerad medlem av projektet, men innehar ett doktorandstipendium som finansieras av Hvitfeldtska stiftelsen, Göteborg.

² Tack till Bengt Nordberg och Gustav Bockgård för kommentarer till den första versionen. Tack också till deltagarna i Linköpingsseminariet, feb. 02 för uppmuntran, litteraturtips och värdefulla kommentarer. Ett alldeles särskilt tack till Jan Lindström, min grammatikdoktor, för allt stöd, alla goda kommentarer och för att du bereder mark och underlättar för mig genom ditt arbete.

³ Underlaget för analysen är en till CA-standard om- och bearbetad version av den ursprungliga transkriptionen i MS6. Revideringen är utförd av författaren.

Turer och turbytesplatser

Yttrandena i ett samtal kan analyseras som turkonstruktionsenheter TKE:n och dessa utgör de basala byggstenarna i turer. De är funktionella språkliga enheter, som ter sig kommunikativt fullvärdiga för deltagarna. Enligt Sacks, Schegloff & Jefferson (1974:720) identifieras TKE:n syntaktiskt, dvs. de kan bestå av en lexikal enhet, en fras, en sats eller en syntaktiskt sammanhållen mening. Varje TKE är en självständig språkhandling. En tur kan variera i komplexitet och vara uppbyggd av en eller flera turkonstruktionsenheter. Dessa avgränsas av möjliga turbytesplatser TRP (transition relevance place) som definieras syntaktiskt, prosodiskt och pragmatiskt, men också av att någon tar turen utan att det uppstår en paus.

Samtalsdeltagarna orienterar sig fortlöpande mot turbytesplatser och analyserar producerade – och projicerade – språkliga enheter för att kunna förutse ett legitimt turbyte. (Lindström, 2002)

Alla språkliga interaktioner kräver att talarna har en känsla för och en kunskap om när turbyten är möjliga. Det är deltagarna i interaktionen som avgör vad en tur är och när den är avslutad. Deltagarna förhandlar om turers längd och tillgången till turutrymmet. De måste tillkämpa sig rätten till turutrymmet genom att samordna sina handlingar.

Turtagningsystemets regler, som beskrivs i Sacks, Schegloff & Jefferson (1974), visar att det är den som för närvarande talar som har rätt att välja nästa talare. Men det är också talaren som väljer vem han/hon riktar sig till, vem som är den avsedda mottagaren. Detta är den första av turtagningsreglerna. Den andra regeln innebär att deltagare har rätt att välja sig själva som nästa talare. Den tredje regeln låter den som talar välja sig själv som talare och därmed fortsätta att tala och förlänga sin egen tur. Den första regeln förpliktigar den valda talaren att börja tala omedelbart efter att den som just talat tystnat vid en turbytesplats. Om han eller hon inte gör detta, så är responsen ”märkbart frånvarande” (*noticeably absent*). Lerner beskriver hur deltagarna orienterar sig mot en turbytesplats, TRP som: ”the practice of beginning a speaking turn at a place where the current turn *might* come to a completion” (1989:167). Detta betyder inte att talarna alltid lyckas att ta över turen vid ”rätt” tillfälle. Både pauser och överlapp är vanliga, i synnerhet i informella samtal där deltagarna känner varandra väl (*cooperative overlap*, Tannen 1984).

I Gail Jeffersons transkriptionssystem (vilket transkriptionen i denna uppsats bygger på) tilldelas varje talares tur en ny rad. Ett ommarkerat talarbyte är en smidig övergång mellan talare utan överlapp, påhäng (*latch*) eller paus mellan turer (*gap*). Övergången görs med enbart en kort liten tystnad mellan

den föregående talarens tur och den efterföljande talarens tur. Jefferson (1983:11) skriver: ”[T]his provision of a little space between the two utterances is part of the recipient/next speaker’s work.” Jefferson poängterar att det är den nästkommande talaren som ansvarar för en smidig övergång. Detta innebär inte att turer som följs av tystnad nödvändigtvis är problematiska. Tystnader mellan turer är markerade och svar märkbart frånvarande enbart när deltagarna behandlar dem som problematiska. Jag vill påstå att detta varierar beroende på olika aktiviteter. I en måltidssituation t.ex. håller sig deltagare emellanåt tysta på grund av att de äter. Men det är också en risk att tystna när det är flera deltagare som är villiga att delta i samtalandet. Således finns det en motsättning mellan regeln att ”låta maten tysta mun” och regeln att det bara ska vara en kort tystnad mellan turer i en ommarkerad turövergång.

Denna uppsats behandlar hur mottagarna i samtalet orienterar sig mot en möjlig avslutning av en pågående tur och den föredragna smidiga övergången utan pauser. Jag vill visa att om en talare tystnar innan hon har nått en möjlig turbytesplats i en projicerad tur och de andra deltagarna lämnar utrymme för en fortsättning genom att vara tysta, så orienterar sig en möjlig mottagare/nästa talare mot att det fortfarande är en pågående tur och att talaren inte har kommit till någon möjlig TRP ännu. När den som hittills talat fortfar att vara tyst uppstår en öppning för ett möjligt talarbyte. I ett sådant fall kommer den påbörjade turkonstruktionsenheten, (TKE:n) att betraktas som avslutad men ofullbordad.

Fördröjd avslutning av en tur och överlapp av turutrymmet

Lerner (1989) beskriver hur fördröjd avslutning (*delayed completion*) kan vara ett förfaringsätt för att lösa upp överlapp, som består i att någon annan talare påbörjar en ny tur (*interjacent entry*) under en pågående tur. Lerner visar att talaren kan behandla den andra talarens yttrande som ett intrång, genom att fortsätta att vara tyst (förlänga en kort inomturstystnad) tills den inträngande talaren tystnat. Därefter upptar den första talaren sin tur och utformar bidraget som en syntaktisk fortsättning av den föregående enheten. En fördröjd avslutning införlivar ett tillägg i den föregående turkonstruktionsenheten och utpekar den andra talarens bidrag som ett avbrott och ett intrång. Lerner uttrycker detta på följande vis:

[S]ince the delayed completion is built to be a continuation of current speaker’s prior utterance, it deletes the sequential implicativeness of the next speaker’s intervening [turn]. (Lerner 1989:171)

Detta innebär att det inte är överlapp i den vanliga tekniska betydelsen med två samtidiga talare. Istället är det en tur som överlappas. Talaren har endast gjort en kort paus inom sin tur. Lerner (1989:176) föreslår en distinktion mellan samtidigt tal och inskjuten början (*interjacent entry*), eftersom det är möjligt att ha en sådan början utan att det förekommer samtidigt tal. Av detta följer att begreppet överlapp inkluderar överlapp av turutrymme utan samtidigt tal. Detta, vill jag påstå, är vad som förekommer i det exempel som jag valt att diskutera i denna uppsats. Yttrandet på rad 84 (se bilaga) utgör inledningen till den diskontinuerliga tur som vidare kommer att bestå av raderna 94, 97 och 103.

Flerpartssamtal och kommunikativa projekt – exemplet familjen Wallenberg äter middag och samtalar

I ett flerpartssamtal finns alltid möjligheten av en uppsplittring av samtalet i två eller fler samtal. Olika aktiviteter, både språkliga och fysiska, pågår samtidigt. Tal som berör den omedelbara kontexten, här-och-nu situationen tillåts att avbryta och ibland också ta över det pågående samtalet. Detta kan leda till att nya samtalsämnen etableras (*local sensitivity*, Bergmann 1990). Deltagarna måste dela sin uppmärksamhet mellan den aktuella talaren och andra deltagare och aktiviteter. Det kan krävas en hel del ansträngning av en talare för att fullfölja ett påbörjat kommunikativt projekt när mottagarens uppmärksamhet måste delas med de andra deltagarna. Kommunikativa projekt (*communicative projects*) diskuteras i Linell (1998; kap. 11). En grundtanke i dialogisk teori är att handlingar i ett samtal är sociala och aldrig ska betraktas isolerade.

[C]ommunicative actions involve co(n)texts and are sequentially organized. People have to interact, over sequences of elementary contributions, to establish something as a 'communicative fact', [...] to carry out a communicative project. (Linell, 1998:212)

Projekt kan vara små- eller storskaliga, dvs. lokala eller mer eller mindre globala och ha som syfte att lösa kommunikativa problem. De behöver inte nödvändigtvis vara problematiska i sig, utan ett projekt kan vara en uppgift som ska utföras med hjälp av språket eller en frågeställning som gemensamt behöver diskuteras. Kommunikativa projekt utvecklas under handlingarnas gång och avslutas så småningom. ("Projects are developed in the course of action [...] and eventually completed." (Linell 1998:219))

Denna studie bygger på en och en halv minuts inspelning i ett vardags-samtal under en middag hos familjen Wallenberg. Fem personer är för tillfället närvarande, mamma, Sofie 17, Viking 15, Pia 12 och Karin som är 5

år. Vi kommer att fokusera på Sofie. Sofie är sjutton år och vegan. Hon är med i den lokala syndikalistgruppen och tänker resa till Jönköping för att delta i en djurrättsmanifestation. Några dagar före inspelningen har hon varit på ett förberedande möte i en närbelägen stad. På väg dit visade det sig att hon glömt sina pengar och valde att låna av en kamrat, som hon inte kände särskilt väl, men visste att hon skulle träffa i Jönköping. Sofie måste ha talat med mamma om detta tidigare, eftersom mamma förstår vem Sofie talar om när hon inte kommer ihåg namnet på kamraten.

Sofie vill nu informera om den kommande resan och diskutera den med sin mamma. Detta är Sofies globala kommunikativa projekt (och något vi enbart kan sluta oss till när vi lyssnat på hela inspelningen). I detta projekt ingår delprojektet att berätta om ett väntat telefonsamtal med information om resan. Försättningsvis kommer detta att benämnas som ämnet *Björn*. Det initieras på rad 34 (se exempel 1), avbryts genast och det lokala kommunikativa projektet, att fastställa en referent på raderna 50 till 59, kommer emellan. Projektet återupptas igen på rad 84, men avslutas aldrig i denna sekvens. (Ämnet *Björn* får en fortsättning senare under middagen, men det globala projektet om Jönköpingsresan slutförs aldrig så länge inspelningen pågår.)

Mamma orkestrerar samtalet och de flesta av de övriga deltagarnas bidrag riktas till henne. Så är också fallet när samtalet rör Sofies angelägenheter och hon är den som sitter inne med ett svar. Se t.ex. Pias fråga på raderna 68 och 79 om vem Sofie lånat pengar av. Pia använder en tredjepersonsform, ett egennamn, istället för att vända sig direkt till Sofie.

Middagen har just påbörjats när sekvensen inleds (hela sekvensen finns som bilaga). Mamma och Sofie har noterat att dukningen är ofullständig. Det saknas glas och de ber gemensamt Pia att ta med sådana då hon kommer tillbaka från köket. Man måste komma ihåg att utdraget kommer från början av måltiden. Sålunda beror de relativt frekventa pauserna oftast på att man äter.

Exempel 1. GSLC:A821101:Middag2(Ottesjö):Björn

33 (1,1)
 34 S: >asså de ä nämlien< såatt,
 35 (0,3)
 36 V: °de tyck[e ja e otrolit gott°]
 37 M: [Tummeli:ten åt ju] direkt ur
 38 grötfatet nä han gifte sej.
 39 S: ö: ö: °nu ha ja glömt va han hete för tillfället°
 40 M: Tumme[liten]
 41 K: [ja jus]t de
 42 M: åsså ra[m]la han ner där å höll på å dru[n]kna i =
 43 S: [NE::j ma:: ne::j]

- 44 M: = smöret me då dro hans fru: upp honom på en ske:d
45 (2,4)
46 V: vem gifte sej Tummeliten me? ((mat i munnen))
47 M: [en prinsessa]
48 S: [·å:e h (va de)] kleta.
49 (0,6)
50 S: fy ja får såhä hjä:rn[()
51 V: ((till Pia i köket)) [ta sockerskålen]
52 M: [ja om du ge me lite]
53 ledtrådar så >kan[skeja,]<
54 S: [den h]ä:r ä: ki:llen som lånade
55 pengar av igår. ((äter))
56 (0,4)
57 M: Björn.
58 (.)
59 S: Bjö:rn heter han ja.
60 M: det är ju bra att man vet vem Sofie låna pengar av
61 tycke ja. man hålle reda på, hh
62 (1,6)
63 P: vadå? ((Pia är i köket))
64 (0,9)
65 V: Pi:a
66 (0,6)
67 V: m: ta[:ä: (2,7 ((Pia är i köket))
68 P: [ha So[:fie lånat pengar av =
69 M: [ha du tagi [sal]lad hå för att annars =
70 S: [m:]
71 P: = Lasse[li:te:n
72 M: = så [()
73 S: [ja jah redan [tagit °de°
74 V: 2,7) [P[ia (2,3
75 P: [elle: va sn:a:cka ni om.
76 M: ja men bry [de inte]
77 V: 2,3) [Pia: ta] sockret >ja de bra.<
78 (0,7) ((Pia återkommer))
79 P: >vadå< ha Sofie låna pe:ngar av Lasse ↑li:te:n↑
80 S: nå: Bjö:rn
81 M: *Tummeliten va de för övrigt*
82 (0,5)
83 P: °m:hm de kanske [re va°

Ämnet "Björn skulle ringa" introduceras

Sofie introducerar det som kommer att bli ämnet *Björn*, med *asså de ä näm-
lien såatt* på rad 34, en möjlig preliminär komponent i en komplex, sam-

mansatt TKE (Bockgård 2000:12). Det är en konstruktion som projicerar en fortsättning, dvs. den är inte syntaktiskt avslutad (Steensig 2001:93ff.). Den kan beskrivas som en försekvens (*pre-sequense*), frasen förebådar (och ber om tillåtelse för) en längre tur. Men utformningen syftar också tillbaka på något annat (samtal). Både *alltså* och *nämligen* har anaforiska konnotationer. Yttrandet kommer efter tre minuter av inspelningen och inget som yttrandet anknyter till finns tidigare på bandet. *Alltså* används bl.a. när man "vill skapa koherens i diskursen genom att markera det som sagts, som man vet eller har tänkt som relevant för den aktuella diskursen" (Lehti-Eklund 1997:82). Lindström noterar den disjunktiva och introducerande funktionen hos *alltså* (2002:28). Här skjuter Sofies yttrande undan pratet om dukningen och introducerar ett annat ämne. Sofie tystnar utan att fullfölja det påbörjade yttrandet men intonationen är fortsättande. Det är inte omöjligt att hon förväntar sig en bekräftande återkoppling (från mamma) innan hon fortsätter⁴. Mamma och Viking fortsätter emellertid att samtala och avvisar därmed Sofies försekvens och erbjudande om ett annat ämne. Sofie erhåller inte tur-rätten.

Om Sofie hade fortsatt efter rad 34 skulle hon ha varit tvungen att konkurrera med mamma. (Vikings tysta yttrande på rad 36 är troligen en kommentar till rad 23 (se bilaga) och kräver därmed inte rätten till turutrymmet.) Hon kan återkräva turrätten genom att visa att hon släppte den frivilligt och genom att utforma sitt nästa yttrande som en självreparation, se rad 39 *nu ha ja glömt va han hete för tillfället*. Detta yttras som en prosodiskt självständig enhet utan anknytning till mammas yttrande, snarare som ett parentetiskt inskott i Sofies eget turutrymme. Genom att göra så tappar Sofie inte ansiktet när hon förvägras turen. Mamma uppfattar denna indirekta begäran om hjälp och föreslår sagofiguren, Tummeliten. Det är ett skämtsamt förslag som samtidigt tillåter mamma att behålla turen. Hon inkorporerar Sofies yttrande i berättelsen om Tummeliten, inledd på rad 37 och fortsätter oberört att referera sagan. Sofie frånerkänns rätten till turen och hon protesterar kraftfullt under mammas yttrande.

Sofie gör inte genast något nytt försök att ta turen när mamma tystnar. Istället är det Viking som genom frågan på rad 46 tar ansvar för att samtalet inte ska avstanna. Mammas korta svar kommer samtidigt som Sofie klagar på det kletiga riset, rad 48. Sofie tar till irritation för att få mammas uppmärksamhet. Det första är en klagan över det kletiga riset. (Av inspelningen framgår att man äter ris som kryddats med gurkmeja.) I nästa yttrande

⁴ Det är inte ovanligt i dessa middagssamtal att Sofie inleder med en förbyggande fras som omedelbart följs av ett bekräftande *ja* från mamma. Se *Jo iallafall*-exemplet i fotnot 8.

beklagar hon sig över att hon är så glömsk: *fy ja får såhä hjärn(släpp)*. Nu kommer mamma till hennes hjälp, redan innan Sofie hunnit avsluta sin klagan, och svarar på rad 52–53 på den indirekta uppmaningen om hjälp med: *ja om du ge mej lite ledtrådar*. Hon orienterar sig därmed också mot Sofies tidigare yttrande på rad 39: *nu ha ja glömt va han hete*. Mamma öppnar dessutom turutrymmet så att Sofie kan fortsätta med sitt projekt. ”Ledtråden” på rad 54 inleds med ett något utdraget pronominent led, följt av ett tvekljud: *den här ä:*. Detta led har samma användbara funktion som strukturen på rad 34: *asså de ä nämlien såatt*. Talaren tar plats i talrummet och påbörjar sin tur, även om hon inte är redo för det innehållsliga eller strukturella i det hon vill säga (Auer 1996:297 och Lindström 2002:69 ff.).

Nu kan Sofie fortsätta. Mamma har på rad 57 gett henne namnet på den hon ska tala om, *Björn*, och hon har rätten till ordet. Men hon fortsätter inte efter mammas kommentar på raderna 60 och 61. Allt Sofie hittills sagt i ämnet *Björn* är detta.

Sofie: asså de ä nämlien såatt ö: ö: >nu ha ja glömt va han hete för tillfället< fy ja får såhä hjä:m[släpp] den här ä: killen som lånade pengar av igår Bjö:m heter han ja.

Sammanställt så här, som ett enda bidrag, är det ett preludium till något mer. Men hon har fortfarande inte tillfört någon ny information, allt är tema. Och som sagt, Sofie fortsätter inte.

Pias nyfikenhet har däremot väckts och på rad 63 undrar hon: *vadå?* som en reaktion på mammas kommentar om att hon håller reda på Sofies angelägenheter. Pia är i köket och har inte hört allt som sagts. Viking ropar till Pia efter pausen som följer på hennes *vadå*. Han får inget svar så han påbörjar en fortsättning, samtidigt utvidgar Pia sin fråga och preciserar den: *ha Sofie lånat pengar av Lasseliten*, för att öka möjligheten att få ett svar. Hon visar att det verkligen var en fråga och inte bara att hon inte uppfattade vad som sades. Pia var redan i köket då Tummeliten nämndes första gången, så det är oklart vad hon kan ha uppfattat. Som svar på Pias tillägg: *elle va snacka ni om* på rad 75, avvisar mamma hennes rätt att fråga med: *ja men bry de inte*. Ett bryskt sätt av ”ordföranden” som demonstrerar hennes rätt att bestämma vilket samtalsämne som ska tillåtas att dominera, vad som är viktigt just nu. Antingen är Pia motståndskraftig mot ”ordförandens” manipulationer eller så hör hon inte. När hon kommer in i matrummet upprepar hon på rad 79 sin fråga som även kopierar formen på den tidigare frågan: *>vadå< ha Sofie lånat pengar av Lasse li:te:n*.

Här pågår tre olika samtalsaktiviteter samtidigt. Pia frågar om pengalånandet på raderna 63 och 68 och håller därmed kvar Sofies ämne. Viking försöker få Pias uppmärksamhet på raderna 65 och 74 för att be om en tjänst (raderna 67 och 77) och mamma initierar på rad 69 en sekvens där hon

erbjuder Sofie sallad och skjuter på så vis ämnet *Björn* åt sidan⁵. Sofie besvarar Pias skämtsamma fråga på rad 80 med: *nä: Bjö:rn* och mamma rättar missuppfattningen av sagofigurens namn med skratt i rösten på rad 81. Mamma har därmed erkänt Pias rätt att delta i ämnet. Efter en kort paus avslutar Pia frågesekvensen med road och tystlåten stämma *m:hm de kanske re va*, rad 83. Det utgör en sorts summering av det lokala projektet att introducera referenten *Björn*. Nu har alla deltagare kännedom om vem Sofie tänkt tala om.

Sofie återupptar sitt kommunikativa projekt

Sofie gör ett nytt försök att fortsätta med sitt avbrutna projekt på rad 84 och kräver mammas uppmärksamhet för att återgå till ämnet *Björn*. Hon har fortfarande inte sagt vad hon avsåg att säga, då hon initierade ämnet med *asså de ä nämlien såatt* på rad 34. Nu tar hon tillbaka initiativet med den vokativa⁶ frasen *Jo mamma*, som utgör ett möjligt försegment till en fortsatt tur⁷. Yttrandet *Jo mamma* överlappar Pias tysta, avslutande yttrande och skjuter undan detta.

Exempel 2. GSLC:A821101:Middag2 (Ottesjö):Björn

- 83 P: °m:hm de kanske [re va°
 84 S: [Jo: ma:mma:°, (3,2)
 85 (2,0)
 86 P: °man bli inte kloo[()°]
 87 M: 3,2) [å nu] ha han slutat på skolan å
 88 dragi som ti A[frika] så de kanske bli som me =
 89 S: [nä:,]
 90 M: = ryggsäcken ja låna den fick ja alri lämna igen
 91 (0,8)
 92 V: varå?
 93 (2,0)
 94 S: han kulle ju ri:nga idag nämlien å säja ((tuggar))
 95 (2,1 (0,9)
 96 P: ♪on the radio [()]
 97 S: 2,1) [om man kunde åka från Ytt:ela:nda:]
 98 (3,4
 99 P: = ♪landing o:n the moon♪
 00 (1,4)

⁵ Om sidosekvenser i samtal se Jefferson (1972) och Ottesjö (kommande).

⁶ *Vokativ* med betydelsen tilltalande och synonymt med *uppmärksamhetspåkallare*.

⁷ Se Lindström (2002) för en beskrivning av relationen mellan grammatik och turkonstruktion i svenskan, särskilt avsnitt 2 om förfälsbestämning.

- 01 V: 3,4) vem låna ru pengar °av,°
 02 (1,2)
 03 S: så man slapp åka frå[n (0,3) ()
 04 K: ((gnällig)) [*vaför to:g ni [sån*
 05 M: [hote:11 å
 06 restaurang. [va ä re du vill ha?

Dessa två introduktioner, på raderna 34 och 84, är prosodiskt mycket olika. Den första har en låg början (*onset*), är dämpad och yttras snabbt och den ger inget intryck av att "ta över" från föregående talare. Inledningen *Jo mamma* är tydligt prosodiskt markerad, dessutom är den explicit riktad till en av deltagarna. Den har en introducerande början med starkare volym och hög tonhöjd (Steensig 2001:112). Intonationen är varierad, intonationsenheten yttras relativt långsamt och slutar med en förlängd stavelse och fortsättningsintonation.

Med *Jo mamma* väljer Sofie mamma till mottagare. Genom att göra detta tilldelar hon henne även de skyldigheter en mottagare har. Dessa inkluderar att en mottagare ska visa uppmärksamhet mot talaren. *Jo mamma* förefaller inte att framkalla något omedelbart gensvar hos mottagaren. I andra liknande exempel⁸ (se Ottesjö, kommande) där Sofie återgår till ett

⁸ Ett exempel återfinns i inspelning Middag1; GSLC:A820901 där Sofie berättar om vad hon lärt sig i engelskan. Hon introducerar ämnet med: *Mamma nu ha jag förstått en sak*. Mamma avbryter med att erbjuda henne potatis, och även vid detta tillfälle återgår Sofie till det påbörjade ämnet med en *jo*-inledd fras på rad 20.

- 01 S: MAM'A NU HA JA förstått en sak, (0,6) tack vare
 02 Mary. ja ha aldrig förstått de tidigare nämligen,
 03 (1,2)
 04 S: hh >de [skulleru säkert redan< självfalllet jaa]
 05 ((tuggar))
 06 M: [de potatisar ti dej] å så]
 07 å röbeter,
 08 (1,0) ((tuggljud))
 09 S: hh mamm- varför kan ni inte ta skalad potatis
 10 de få vi ti å me i skolan
 11 M: ja men du hallå den är för dåli
 12 [kvalite på potatisen] för å ha oskalad
 13 S: [elle oskalad allså]
 14 (0,5)
 15 M: man får ändå stå å skära bort halva potatisen
 16 å de går faktiskt [forta]re å ska:la dom °så att.°
 17 S: [jaha]
 18 (0,6)
 19 M: dom å ↑jätte[tråki]
 20 S: [↑jo ↓all↓fa:11
 21 M: ja: ((tuggljud, bestickljud))
 22 (1,9)
 23 S: så lärde jag mej nämligen att (1,6) ((tuggar)) man
 24 ska inte-

kommunikativt projekt efter en sidosekvens och där *jo* har följts av *iallafall* har mamma svarat med en uppbackande fortsättningssignal *ja* (jfr Green-Vänttinen 2001:168) efter förbegynnelsen. Uppbackningen har bekräftat Sofies rätt till turen.

Jo mamma ett exempel på en diskontinuerlig tur?

Frasen *Jo mamma* indikerar inte i sig vad man vill tala om, men som Sofie använder det innebär det att hon vill ha uppmärksamhet och rätten till ordet för att kunna återgå till sitt tidigare projekt. Ordet *jo* betraktas i grammatiken som ett svarsord, men i den här studerade lokala funktionen skulle jag vilja påstå att det snarast är en samtalsreglerande signal. Hakulinen (2002) gör en indelning i dialog- och yttrandepartiklar (se även Lindström 2002:25). Svarsord förs generellt till dialogpartiklar eftersom dessa kan fungera som självständiga yttranden i dialog. I detta sammanhang förekommer *jo* emellertid inte som en självständig TKE, utan utgör en förbegynnande del i ett större yttrande och projicerar en fortsättning.

Sofie tystnar och det låter som om hon äter. Hon förlitar sig på att de andra deltagarna orienterar sig mot en projicerad fortsatt tur och därför avvaktar hon. Men tystnader inom turer får inte bli för långa. Mamma har inte verbalt uppmärksammat Sofies tur. I exemplet i fotnot 8 (rad 21) hade mammas *ja* bekräftat att hon lyssnar och att Sofie har ordet. Men här är det emellertid mamma som efter dryga tre sekunder tar ordet på rad 87.⁹ Håller man sig i sin analys strikt till det som händer lokalt, är mammas yttrande något obegripligt. Lyssnar man vidare på samtalet får man reda på att Sofie egentligen bara vet vem Björn är, men hon känner honom inte närmare. Både inledningen: *å nu ha han slutat på skolan* och tillägget: *den fick ja alri lämna igen* på rad 90 i mammas tur, anknyter till en möjlig problemsituation

Här är turinledningen *Jo iallafall* ännu tydligare prosodiskt markerad än det vokativa *Jo mamma* och signalerar möjligtvis starkare att hon vill återgå till ett tidigare ämne. Men mamma avbryter henne innan hon kommit till den verkliga begynnelsen. Sofie inleder på rad 9 ett resonemang om potatisskalning. Redan hennes *jaha* på rad 17, under mammas tur, signalerar att hon är färdig med ämnet. Sofies delvis överlappande nya turinledning *Jo iallafall* får en omedelbar respons av mamma, en uppbackande fortsättningssignal (Green-Vänttinen, 2001) på rad 21, vilket inte *Jo mamma* i Middag2 får. Jag antar att Sofie väntar på en sådan bekräftelse och därför fortsätter att vara tyst.

⁹ Pias bidrag på rad 86 är av den "självständiga" sorten och lämnas därhän. Med självständig menar jag att det inte är ett bidrag i utbytet mellan Sofie och mamma, men naturligtvis ingår det i hela interaktionen. Pia visar att hon fortfarande är med. Yttrandet är en metakommentar till hennes föregående yttrande och hela *Björn*-komplexet.

vid lånande av obekanta. Trots att mamma talar om en egen erfarenhet är den anknuten till Sofies eventuella problem. Mamma förstår genast vad Sofie vill, vad hennes yttrande har för funktion, dvs. att hon återgår till att tala om Björn och kanske fullföljer projektet hon nyss påbörjade. Sofie uppfattar tydligt att den lokala fortsättningsformen *han* (för referens i lokalt initial position, Öqvist 2002) på rad 87 handlar om Björn, därav den nekande responsen *nä*: på rad 89. Hennes protest mot mammas intrång är svagare denna gång. Ämnet har åtminstone anknytning till hennes eget. Återigen fortsätter mamma att tala tills hon kommit till en avslutning. När mamma tystnar uppstår en paus som bryts av Vikings undran *varå* på rad 92, som möjligen är en reaktion på mammas yttrande. Den ignoreras av både mamma och Sofie.

Sofie fortsätter efter denna sidosekvens "som om den inte fanns", dvs. utan att orientera sig mot den. *han kulle ju ri:nga idag nämlien å säja* på rad 94 yttras utan återställning av tonhöjden (*pitch reset*) kännetecknande för fortsättande yttranden (Steensig 2001:112). Det följs av en paus på två sekunder under vilken hon äter. Sedan fortsätter hon på rad 97 med: *om man kunde åka från Yt:ela:nda:*. Tillsammans bildar dessa två bidrag en syntaktiskt "korrekt" mening, visserligen med långa pauser men helt koherent och utan omtagningar eller tvekljud. Raderna 94 och 97 kan utifrån detta betraktas som en fullständig turkonstruktionsenhet. Sofie bryr sig inte heller om Vikings fråga: *vem låna ru pengar av* på rad 101 utan kompletterar sin tur på rad 103 med ett turtillägg: *så man slapp åka från (0,3) (ohörbart)*. Pausen som föregår turtillägget är mycket lång, nära sex sekunder. Sofie kan ha väntat sig en kommentar efter den första möjliga turbytesplatsen på rad 97, men ingen svarar henne. Genom tillägget skapar hon en ny turbytesplats och kontext åt en relevant nästa tur.¹⁰ Sofies bidrag kan sammanfattas som följer:

Sofie: Jo: ma:mma:, (p) han kulle ju ri:nga idag nämlien å säja (p) om man kunde åka från Ytte:la:nda: (p) så man slapp åka från (0,3) ()

Inte heller efter turtillägget får Sofies yttrande någon reaktion från mamma eller från någon av de övriga deltagarna. Innan Sofie hinner avsluta sitt yttrande kommer Karin in på rad 104 med en gnällig undran som gäller dukningen samtidigt som mamma på rad 105–106 svarar på Vikings fråga (med att ge namnet på det gymnasieprogram Björn går på, *hote:ll å restaurang*).

¹⁰ Jfr Schegloff (1996:118, not 13): "One import [...] around possible completions is that, if their sequelae are not felicitous (e.g., if they do not engender appropriate talk next, or any talk next), subsequent conduct by the same speaker can treat them to have not been completions after all."

Viking nöjer sig med det svaret. Detta är det sista som säjs i ämnet på en bra stund. Så småningom initieras ämnet *Björn* igen, nu av mamma och lålandet av pengar får en förklaring sedan Pia förnyat sin fråga om detta.

En tur eller flera?

I projektbeskrivningen för Samtalsspråkets grammatik (2000) har man formulerat följande huvudfråga: "Hur konstrueras turer i olika slag av svenska samtal?" Om turer skriver man:

En tur har ingen fix längd eller komplexitet, utan konstitueras genom en stegvis och interaktivt skapad inre koherens, som är lexikalt, syntaktiskt, prosodiskt, semantiskt och/eller pragmatiskt betingad och som gör en möjlig slutpunkt för en tur projicerbar (förutsägbar) och därmed interaktivt relevant. Det är dock ingalunda så att en möjlig slutpunkt för en tur alltid är en verklig sådan slutpunkt. Turer kan expanderas bortom möjliga slutpunkter och talarbyte kan ske utan att en projicerad slutpunkt har uppnåtts.

I exemplet som jag diskuterar här är rad 94: *han kulle ju ringa idag nämlien å säja* följt av rad 97: *om man kunde åka från Yttelanda en* turkonstruktionsenhet i *en* tur och yttrandet på rad 103: *så man slapp åka från (ohörbart)* ett turtillägg inom samma tur. Rad 84 är som sagt en förbegynnande inledning som kan anses höra till turen, men Sofie blir avbruten och yttrar även sitt *nä* som respons på avbrottet.

Lindström skriver om en tur "som den maximala enheten som kan anses utgöra ett sammanhängande yttrande" (2002:30). Om sammanhängande i strikt bemärkelse är ett kriterium för en tur så ska Sofies *jo*-inledda bidrag bestå av flera turer. Men Lindström invänder att eftersom "en tur i princip kan expanderas hur långt som helst om inte andra samtalsdeltagare kommer emellan", så kan det ibland vara en gradskillnad om ett yttrande är en fortsättning på det föregående eller om det är ett nytt bidrag (ibid.). Det är deltagarna i samtalet som bestämmer gränserna för en tur. Sålunda kan turen definieras som förlopp snarare än som ett klart avgränsat objekt.

I exemplet *Jo mamma* fortsätter Sofie att tala utan att syntaktiskt eller prosodiskt markera ett upptagande av turen efter de långa pauserna och hon orienterar sig inte heller (verbalt) mot de andras bidrag. Trots de långa pauserna lämnar de andra fältet fritt för Sofie efter att hon kommit till den egentliga begynnelsen. När Viking skjuter in sin fråga på rad 101, har den föregåtts av en lång paus. Det finns skäl att anta att Sofie är färdig vid det laget. Att Sofie inte uppmärksammar Vikings fråga, ser jag som ett ytterligare skäl att betrakta turtillägget på rad 103 som hörande till turen (och till turkonstruktionsenheten). Prosodiskt låter tillägget som om det hör till den

föregående strukturen på raderna 94 och 97 och detta stöder antagandet att Sofie har målet klart och inte avviker förrän hon kommit dit. Låt vara att tillägget kan förklaras med en utebliven respons från främst mamma.

Den första ansatsen: *asså de ä nämlien såatt* kan däremot svårligen kopplas samman med de yttranden som så småningom följer för att bilda en fullbordad tur. Vid det tillfället lämnades inte fältet fritt för Sofie, utan de andra deltagarna fortsatte att samtala efter en kortare tystnad på 0.3 sekunder och därmed godkändes inte Sofies tur. I sekvensen förekommer en serie andra ansatser som försöker rekonstruera den förlorade turen. Raderna 39 och 50 (möjligen också rad 48) kan betraktas som delar i ett lokalt projekt för att få ordet igen och fortsätta med det mera globala projektet (som handlar om att Björn skulle ringa). Alla tre utgör en sorts parentetiska yttranden placerade mellan turintroduktionen på rad 34 och referentintroduktionen på rad 54. Enheten *den hä:r ä: killen som lånade pengar av igår* kunde retrospektivt t.o.m. ses som ett annex, som ett dislokerat och dubblerat subjekt till yttrandet på rad 94: *han kulle ju ringa*. Först yttrandet *Jo mamma* reparerar och rekonstruerar den aldrig fullbordade turen.

Diskussion

I den resterande delen av denna uppsats kommer jag att argumentera för att en tur kan vara diskontinuerlig och innehålla både längre tystnader och inskjutna yttranden från andra deltagare.

Löfström (1988) studerade i sin avhandling syntaktisk struktur hos repliker i samtal. Genom att föra samman och maximera bidrag till makrosyntagmer, något som man i traditionell grammatik skulle kalla en mening, visar han att den syntaktiska regelbundenheten är betydligt större än vad det spontana intrycket och en transkription visar. Makrosyntagmer kan vara producerade av en eller flera talare och de är identifierade utifrån en semantisk och pragmatisk samhörighet. Detta innebär att en maximal syntaktisk struktur kan vara diskontinuerlig.

Med diskontinuitet avses fall där de två innehållsligt samhöriga enheterna producerade i två olika repliker inte yttras i en följd. Det finns i sådana fall en mellankommande enhet i repliksekvensen som gör att enheten kan sägas vara diskontinuerligt producerad. (Löfström, 1988:42)

I mitt exempel återupptar Sofie sitt projekt på raderna 84 till 103 och av de diskontinuerligt producerade delarna kan vi rekonstruera en makrosyntagm.

Stensig (2001:177, 187) använder diskontinuitet för att beteckna turer som inte är kontinuerligt producerade, dvs. de innehåller reparationer eller

omstarter. När det gäller omstarter behöver de inte vara exakta upprepningar av tidigare delar, utan omstarten kan vara en omformulering. I exempel 2 utgör frasen *Jo mamma* på rad 84 ett förnyat försök att fullfölja ett redan påbörjat projekt på rad 34: *asså de ä nämlien såatt*. Jefferson (1983:6) skriver att överlappande tal oftast orienterar sig mot en turbytesplats och att det finns en generell regel om att inte avbryta. Men Jefferson skriver också att det inte finns någon regel som avgör vem som ska sluta tala och vem som kan fortsätta. Det är interaktionella och kontextuella riktlinjer snarare än någon enkel regel som styr hur man löser upp överlapp.

Återgår vi till exemplet ser vi från rad 85 att Sofie förblir tyst. Mamma svarar inte på Viking fråga, utan avvaktar och orienterar sig därmed mot en pågående tur (Sofies). När Sofie fortsätter tala, rad 94, gör hon det som om det inte förekommit något mellanliggande tal eller några långa tystnader. Hon markerar inte sin början med högre tonläge eller ökad ljudstyrka. Hon refererar till *Björn* med ett pronomen, *han*. Sofie utformar sitt yttrande som en fortsättning till den tidigare diskursen. Yttrandet på rad 97 avslutar Sofie med en prosodisk markering. Denna betraktar jag som en återkopplingsframkallare (en preliminär hypotes som behöver undersökas ytterligare.) Mamma, som är den Sofie vänder sig till, visar inte verbalt sin uppmärksamhet. Sofie gör ett tillägg till turen på rad 103 och skapar därmed en ny turbytesplats, utan att ta hänsyn till Vikings fråga.

Man kan betrakta raderna 84, 94 och 97 som en syntaktisk enhet. Raderna 94 och 97 är en komplett konstruktion, en mening. Sofie utformar yttrandet på rad 94 som en fortsättning, utan introducerande prosodi, till det inledande yttrandet på rad 84 och införlivar det i sin pågående tur. Det jag vill påstå är att Sofie också utformar resten av sitt yttrande som hörande till samma enhet, samma tur. Tillägget på rad 103 är en syntaktisk och prosodisk fortsättning på den föregående enheten. Hon tilldelar Vikings fråga status av att vara ett intrång, genom att vänta med sitt tillägg tills han tystnat och till och med längre än så.

Fördröjda avslutningar (*delayed completions*) tillåter en talare att avsluta sin tur utan andras samtidiga tal. Genom att yttra en avslutning som syntaktiskt passar till det föregående yttrandet kan talaren kräva rätten till turutrymmet och rätten att vara talare. Detta är ett strategiskt drag av en talare som blivit avbruten, avstått från turen och nu återkräver den. Första gången, på rad 34 drog Sofie sig ur. Denna gång fullföljer hon sitt kommunikativa projekt. Hon använder strategin med att senarelägga avslutningen och utformar sitt bidrag som en fortsättning på sitt uppmärksamhetspåkallande yttrande *Jo mamma*, rad 84. Hon skapar en sammanhållen tur med hjälp av syntax och prosodi.

Jo mamma, han skulle ju ringa idag nämligen å säja om man kunde åka från Ytterlanda, så man slapp åka från ()

För att illustrera att detta är ett prosodiskt sammanhållet helt har jag redigerat inspelningen och skapat en sammanhållen version enbart av Sofies yttranden på raderna 84, 94, 97 och 103. Ljudet finns att lyssna till under följande adress: <http://www.nordiska.uu.se/samtal/publikationer.html>

Sammanfattning

Avslutningsvis vill jag sammanfatta argumenten för att behandla Sofies yttrande på raderna 84, 94, 97 och 103 som en enda tur.

1. Syntax och prosodi är resurser för turkonstruktion.
 - a) De syntaktiska konstruktionerna på raderna 84, 94, 97 och 103 bildar tillsammans en sammansatt TKE, en makrosyntagm och en mening.
 - b) Yttrandet på rad 84 har introducerande prosodi.
 - c) Sofie har ingen återställning av tonhöjden i inledningen av yttrandet i rad 94 vilket är typiskt för yttranden som uppfattas som fortsättande.
2. Turtagning är en resurs för turkonstruktion.
 - d) Mamma svarar inte på Vikings fråga om hennes berättelse, raderna 87–90. Turutrymmet är Sofies.
 - e) Betoningen i slutet av yttrandet på rad 97 signalerar att talaren vill ha återkoppling. Sofie söker bekräftelse från mamma på att hon har hennes uppmärksamhet (och tillåtelse) innan hon fortsätter.
 - f) Viking avvaktar i 3.4 sek innan han frågar Sofie om vem hon lånat pengar av. Detta indikerar att han orienterar sig mot en pågående tur.
 - g) Sofie ignorerar Vikings fråga då hon fortsätter med tillägget på rad 103. Det finns inget i prosodi eller i yttrandets form som visar att hon orienterar sig mot hans fråga och att ett svar skulle vara relevant.
 - h) Sofie erbjuder en ny turbytesplats, och ger mamma en ny möjlighet att komma med en kommentar, genom sitt tillägg, rad 103.
 - i) Mamma handlar som om det fortfarande var Sofies tur (och pågående projekt). Rad 105–106 utgör ett kort svar på frågan på rad 101. Mamma befriar Sofie från skyldigheten att besvara Vikings fråga och hjälper henne därmed att fortsätta sitt kommunikativa projekt.

Trots att måltidsaktiviteten och interaktionen i flerparsamtalen begränsar talarens möjligheter att fullborda sitt yttrande i en i tiden sammanhållen tur, och trots att varje enskilt yttrande är syntaktiskt och pragmatiskt ofullbordat

bildar de tillsammans och med prosodin som resurs en helhet – en diskontinuerlig tur.

Litteratur

- Auer, Peter. 1996. The pre-front field in spoken German and its relevance as a grammaticalization position. I: Pragmatics Vol. 6. S. 295–322.
- Bergmann, Jörg R. 1990. On local sensitivity of conversation. I: Marková, J. och Foppa, K. (red.) The Dynamics of Dialogue. Harvester Wheatsheaf, New York, 201–226.
- Bockgård, Gustav. 2000. Gemensamt producerade konstruktioner i samtal – En teoretisk diskussion utifrån autentiska exempel. Bidrag till projektet Samtalsspråkets grammatik, Linköping maj 2000. Manus.
- Green-Vänttinen, Maria. 2001. Lyssnaren i fokus. En samtalsanalytisk studie i uppbackningar. Studier i nordisk filologi 79. Svenska litteratursällskapet i Finland. Helsingfors.
- Hakulinen, Auli. 2002. Taxonomy of particles in the Descriptive grammar of Finnish. Stödpaper. NorFA workshop on particles 7 mars 2002. Helsingfors.
- Jefferson, Gail. 1972 Side sequences. I: Sudnow, D. (red.) Studies in Social Interaction. Free Press, New York, 294–338.
- 1983. Notes on some orderliness of overlap onset. Tilburg papers in language and literature 28. Tilburg.
- 1986. Notes on latency in overlap onset. Human Studies 9, 153–183.
- Lehti-Eklund, Hanna. 1997. *alltså* som diskurspartikel. I: Haapamäki, Saara (red.) Svenskan i Finland 4. Skrifter från svenska institutionen vid Åbo Akademi. Åbo, 75–83.
- Lerner, Gene. 1989. Notes on overlap management in conversation: the case of delayed completion. Western Journal of Speech Communication, 53: 178–194.
- Lindström, Jan. 2002. Från satschema till turschema? Förfältet i fokus. I: Språk & Stil, 11. Inst. för nordiska språk. Uppsala, 25–80.
- Linell, Per. 1998. Approaching dialogue: talk, interaction and contexts in dialogical perspectives. Benjamins, Amsterdam.
- Löfström, Jonas. 1988. Repliker utan gränser: Till studiet av syntaktisk struktur i samtal. Akademisk avh. Institutionen för nordiska språk. Göteborg.
- Ochs, Elinor; Schegloff, Emanuel A. & Thompson, Sandra A. 1996. Interaction and Grammar. Studies in Interactional Sociolinguistics. Cambridge University Press, Cambridge
- Ottesjö, Cajsa. 2001. *Men iallafall* och *jo iallafall* – ett bidrag till beskrivningen av en partikel. Ms. <http://www.nordiska.uu.se/samtal/publikationer.html>
- (kommande). *Ialafall* som markör för språkliga återupptagande handlingar – exempel från flerparsamtal. Ms. till den av projektet Samtalsspråkets grammatik planerade antologin.
- Sacks, H. Schegloff, E. and Jefferson, G. 1974. A simplest systematics for the organization of turn-taking in conversation. Language 50: 696–735.
- Samtalsspråkets grammatik. 2000. <http://www.nordiska.uu.se/samtal/>
- Schegloff, Emanuel A. 1996. Turn organization: one intersection of grammar and interaction. I: Ochs, Elinor m.fl. (red.) S: 52–133.

- Steensig, Jakob. 2001. Sprog i virkligheten; Bidrag till en interaktionell lingvistik. Aarhus universitetsforlag, Århus.
- Tannen, Deborah. 1984. Conversational Style: Analyzing Talk among Friends. Ablex, Norwood, NJ.
- Öqvist, Jenny. 2002. Reference in practice. Some aspects of referring to persons in Swedish talk-in-interaction. Ms. <http://www.nordiska.uu.se/samtal/publikationer.html>

Material

(GSLC). Transkriptioner från Göteborg Spoken Language Corpus. Omarbetade av författaren. <http://www.ling.gu.se/SLSA/SLcorpus.html>

Bilaga

Var vänlig och citera inte från denna transkription utan tillåtelse från: cajsao@ling.gu.se
 Transkriptionskonvention anpassad till Ochs (1996). °Omger tystare tal° *Omger skratt*
 ♪ Markerar sjungande ♪ >Omger snabbare tal< Emfas Fortsättningston , Stigande ton ?
 Fallande ton . Öppna parenteser innebär att tidmätningen sträcker sig över flera rader, parenteser markerar (början och) slutet.
 M = Ulla mamma, S = Sofie, dotter 17, V = Viking, son 15, P = Pia, dotter 12 och K = Karin, dotter 5 år. Utdraget kommer från början av inspelningen och måltiden. Familjen sitter runt matbordet som står i rummet närmast köket. Pappa har fortfarande inte kommit till bordet och Pia är tillfälligt i köket. Sofies yttranden om Björn är markerade med fetstil.

GSLC:A821101:Middag2:(Ottesjö:)Björn

- 19 (3,1)
 20 M: å n[u kommer de se du]
 21 P: [°hu ha de hä blit]t (gul ma)°
 22 ((Pia går till köket))
 23 M: jasså de e e: gurkmeja.
 24 S: osså ta du me re Pia så många: äh äh uhm
 25 [uhm uhm uh[m: glas]
 26 P: [()]
 27 M: [gla:s]dul
 28 klarar av tänk de har vi glömt å duka fram.
 29 (1,4)
 30 M: men vatten ha vi?
 31 (0,7)
 32 M: *vi få skicka ↑runt de*
 33 (1,1)
 34 S: >asså de ä nämlien< såatt,
 35 (0,3)
 36 V: °de tyck[e ja e otro lit gott°]
 37 M: [Tummeli:ten åt ju] direkt ur
 38 grötfatet nä han gifte sej.
 39 S: ö: ö: °nu ha ja glömt va han hete för tillfället°

- 40 M: Tumme[liten]
 41 K: [ja jus]t de
 42 M: åsså ra[m]la han ner där å höll på å dru]nkna i =
 43 S: [NE::j ma:: ne::j]
 44 M: = smöret me då dro hans fru: upp honom på en ske:d
 45 (2,4)
 46 V: vem gifte sej Tummeliten me? ((mat i munnen))
 47 M: [en prinsessa]
 48 S: [·å:e h (va de)] kleta.
 49 (0,6)
 50 S: fy ja får såhä hjä:rn[()
 51 V: ((till Pia i köket)) [ta s o c k erskålen]
 52 M: [ja om du ge me lite]
 53 ledtrådar så >kan[skeja,]<
 54 S: [den hjä:r ä: ki:llen som lånade
 55 pengar av igår. ((äter))
 56 (0,4)
 57 M: Björn.
 58 (.)
 59 S: Bjö:rn heter han ja.
 60 M: det är ju bra att man vet vem Sofie låna pengar av
 61 tycke ja. man hålle reda på, hh
 62 (1,6)
 63 P: vadå? ((Pia är i köket))
 64 (0,9)
 65 V: Pi:a
 66 (0,6)
 67 V: m: ta[:å: (2,7 ((Pia är i köket))
 68 P: [ha So[:f i e l å n a t p e n g a r a v =
 69 M: [ha du tagi [sal]lad hä för att annars =
 70 S: [m:]
 71 P: = Lasse[l i t e: n
 72 M: = så [()
 73 S: [ja jah redan [tagit °de°
 74 V: 2,7) [P[ia (2,3
 75 P: [elle: va sn:a:cka ni om.
 76 M: ja men bry [de inte]
 77 V: 2,3) [Pia: ta] sockret >ja de bra.<
 78 (0,7) ((Pia återkommer))
 79 P: >vadå< ha Sofie låna pe:ngar av Lasse ↑li:te:n↑
 80 S: nå: Bjö:rn
 81 M: *Tummeliten va de för övrigt*
 82 (0,5)
 83 P: °m:hm de kanske [re va°
 84 S: [Jo: ma:mma:., (3,2
 85 (2,0)
 86 P: °man bli inte kloo[()°]
 87 M: 3,2) [å nu] ha han slutat på skolan å
 88 dragi som ti A[frika] så de kanske bli som me =
 89 S: [nå:,]
 90 M: = ryggsäcken ja låna den fick ja alri lämna igen
 91 (0,8)
 92 V: varå?
 93 (2,0)
 94 S: han kulle ju ri:nga idag nämlien å säja ((tuggar))

95 (2,1 (0,9)
 96 P: ♪ on the radio [()]
 97 S: 2,1) [om man kunde åka från Ytt:ela:nda:]
 98 (3,4
 99 P: = ♪ landing o:n the moon♪
 00 (1,4)
 01 V: 3,4) vem låna ru pengar °av, °
 02 (1,2)
 03 S: så man slapp åka frå[n (0,3) ()
 04 K: ((gnällig)) [*vaför to:g ni [sån*
 05 M: [hote:ll å
 06 restaurang. [va ä re du vill ha?